

En sommarsaga /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/26

En sommarsaga.

Af *Sven Ljung*.
(Eftertryck förbjudes.)

Allt igenom hade det varit som en saga, en dröm: solig, klar och fager. — Och nu var den förbi.

Det var åter höst och han satt djupt försjunken i drömmier om hvad som varit. Han var åter ensam igen, lifvet gick i sina vanliga gamla gängor, människorna omkring honom aflades och arbetade, gingo hit och dit; naturen hade blott bytt dragt: höjderna lyste i de fagrade färgnyanser från djupaste purpurrödt till klaraste guld, höststormen tjöt kring hans gård, sjön gick hvit utanför hans fönster och blommorna i hans trädgård hade frusit till döds.

Allt, allt var som förr! Icke ett spår hade hon lemnat efter sig derute, icke en atom hade hon rubbat. Och likväl hade hon i hans inre gjort en fullkomlig omstörtning samt helt och hållet lagt beslag på hans hjerta, på alla hans tankar och drömmar.

Han skyntade ännu en flik af hennes ljusa sommarklädnings derute mellan popplane, och der på trädgårdsgången, utanför hans arbetsrum såg han henne nu stå lutad öfver rosenbuskarna. — Och likväl var hon så långt, långt borta.

Med vårens första värmande fläktar hade hon kommit hitopp, med höstens första kalla vindar hade hon, likt flyttfogeln, dragit bort igen, söderut.

Hvad han väl mindes den första dagen!

Han hade stått nere på sin brygga och spejat efter ångbåten, men ej efter henne. Han kände henne icke då, men han tyckte han hada liksom en dunkel aning om, att hans grannar väntade en gäst söderifrån och han såg dem gå ned till ångbåtsbryggan för att möta henne.

Andtligen kom båten, lätt och smidig gungande på vågen. Den lade till och en smärt qvinna i mörkblå resdrägt ilar raskt öfver landgången.

Så ungdomligt liflig hon såg ut! Hans blickar hänga liksom magnetiserande vid henne, och först då båten redan är långt ute i sjön igen och svallvågorna slå mot stranden och ångbåtsbryggan är tom vaknar han upp liksom ur en dröm och vänder åter, för att gå in i sitt stora, tysta, ensamma hem. Han går stilla och tankfull genom de slingrande gångarna i sin park och trädgård, men just som han skall passera förbi porten, som för ut till vägen, ser han henne komma der. Om hon är ensam eller ej vet han icke, ty han ser blott henne och omedvetet blottat han sitt hufvud och hon besvarar hans helsning och går in i granngården.

Sen såg han henne ej på flere dagar och han reflekterade ej deröfver. Han hade sina sysselsättningar, sina intressen som förr att egna sig åt. Ofta tog han sin portör på ryggen och sin fjällstaf i hand och gick ut i skog och mark och ströfvade kring som hans vana var, samlade växter och njöt af naturens evigt unga färging.

En dag, då han stod utanför sin port, såg han henne komma i sällskap med grannfrun, hvilken presenterade dem för hvarandra.

Han såg ett ögonblick in i hennes stora, mörka, själfulla ögon och kände en liten mjuk, varm hand i sin; några ord växlades och hon var åter borta, men han betogs på en gång af en sådan stormande lifsfrojd, en sådan sprudlande glädje, att han tyckte allt omkring honom lyste upp och lånade solglans ur hennes strålände ögon. Med en ynglings ysterhet och utan att göra sig reda för hvad han gjorde sprang han in och hemtade den stora nya blågulsa flaggan, han nyss fått hem, och hissade den för första gången på sin gård.

De klara vackra färgerna lyste i solljuset, den stora duken klapprade och slog för vinden och bredde ut sig mot den högblå himlen.

Nu först hade sommaren kommit till hans gård, nu först hade solljuset trängt in till honom; han kände det med en outhärdad känsla af bafvan och jublande lycka.

Men han gjorde ej klart för sig, han förstod ännu ej hvad det var som upprörde honom så. Han ansågs nästan för en enstöring och sanningen att säga hade han alltid gerna sökt ensamheten, men icke därför att han var likgiltig för sina medmänniskor och deras bästa, nej, han var en sällsynt ädel och hjertegod personlighet med de mest nobla och upphöjda tänkesätt, det varmaste intresse och medlidande för lidande samt tillika en utomordentligt intelligent och kunskapsrik man.

Men hans levande intresse för sin vetenskap och sitt arbete togo hans tid nästan uteslutande i anspråk och följden var den, att han högst sällan gjorde något närmande till grannarna.

För kvinnorna var han blyg och tillbakadragen, och dem gick han helst ur vägen för. — I hans ungdom hade också han svärmat och varit kär, och en gång på fullt allvar, men hans ideal hade svikit honom och sedan dess misstrodde han och var rädd för kvinnorna.

Men nu sedan han sett Marja kom en plötslig längtan öfver honom, stark och betvingande, att lära känna henne, en åtrå att få veta om den sympati, som han kände drog honom till henne, icke var blott ett inbillningsfoster, utan egde någon grund i verklighet. Han gick och längtade efter att se henne, om det emellan dem existerade den samhörighetskänsla och det förtäande som han genast trott sig känna.

Så kom midsommaraftonen.

Aldrig glömde han den dagen!

Han satt ifrigt sysselsatt i sitt arbetsrum, då jungfrun kom in med förfrågan från grannfrun, om hon fick bryta några blommor i hans trädgård.

Beredvilligt gaf han genast sitt bifall dertill och dragen af en oemotståndlig makt skyndade han ut i trädgården.

Han såg sig forskande omkring. Der långt ned på gången nära sjön, der resedor, penséer och förgät mig ej växte rikt såg han Marja gå ensam.

Med en ynglings raska, spänstiga steg gick han fram till henne och helsade. Hon syntes gladt öfverraskad af hans ankomst och fortfor att plocka blommor till sin buket och han hjälpte henne ifrigt dermed. Och för hvarje blomma han bröt och räckte henne hade han några upplysningar att gifva. Botaniken var en gång hans lifs stora intresse och ett fält der han var hemmastadd, ett område der han var mästare. Han kände icke allenast till hvarje växt och blomma i dess minsta detaljer, utan han älskade dem också lik en moder älskar sitt barn, och liksom barnet för modern är lifvets lycka och glädje, så var också hvarje planta, om än så ringa, den ensamme mannens hela lifsfrojd.

Med strålände ögon och varmaste intresse åhörde Marja hans tal och hon blef djupt rörd öfver den värma och innerlighet, hvarmed han berättade henne om sina käraste vänner alltsen gossären: de väna små blommorna, de vajande gräsen och de fina, skiftande mossorna.

Till gengäld talade hon med honom om sitt lif, sitt arbete i den stora bullrande staden och om sina intressen och förhoppningar. Och ju mer de talade med hvarann ju tydligare kände de, att de voro själafränder, hvars grundton, så att säga, var densamma.

Denna midsommarvandring dernere bland blommorna vid insjöns fagra strand glömde de aldrig.

På aftonen hade grannfamiljerna hyrt en ångbåt, som de festligt smyckat med löf och blommor och med hvilken de företogo en färd öfver sjön under hela den långa ljusa sommarnatten, för att få se midsommarsolen gå upp.

Glänsande hvit och fager som en stolt svan flöt ångaren fram utefter de natursköna stränderna, der man än såg en täck liten landtkyrka skynta fram mellan lummig grönska och än långt i fjerran skönjde fjällen.

Ombord på ångaren rådde idel glädje och munterhet. — Ungdomen hade beredt sig plats på fördäck och der gick dansen med lif och lust. Än tonade folkvisans vemodiga melodier, än den käcka fosterländska sångens lifvande ljud ut öfver vågen i nordens ljusa, fagra sommarnatt, än gick längdandansens ystra kedja kring däck och trappor, upp och ned.

Men Marja stod leende vid professor Arnes sida och såg på och hörde honom tala om allt hvad han sett och erfärit långt i främmande land; der han farit vidt omkring på sina studiefärder.

Det var en bedårande fager natt. I öster började skyarne rödna allt mer och mer, mellan dess brustna molnslöjor lyste praktfullt guldskimmer fram och fjellens snöspetsar tycktes simma i ett haf af idel röda rosor. På stranden hördes en taltrast slå sin ljufva, vemodfulla drill och djupt inne i skogen svarade honom hans hjertevän.

Ångaren vände djupt inne i en blank vik och satte kurs mot hemmets strand, dansen och sången gick lustigt ombord, solen gick upp och spred sitt lifvande skimmer öfver nejden, och öfver sjön drog en frisk morgonbris och satte vågorna i lätt dallring.

Snart låg ångaren vid bryggan igen och med Marjas arm sluten i sin gick professorn glad och leende öfver landgången.

Tack för denna midsommarvaka, den glömmar jag aldrig! hviskade han och tryckte hennes hand vid hennes port.

Efter denna utfärd kom flera sådana både till lands och sjös för de båda och de hade alltid angenämt i hvarandras sällskap. De voro så muntra och glada och fulla af skämt och upptåg och de kände det som om de varit bekanta i många år, som om de varit vänner hela sitt lif igenom, och ju mer de utbytte tankar och åsigtger ju mer lärde de sig att hålla af och högakta hvarandra.

Och sommaren blef en enda lång fager dröm, en underbar saga, som de hörde skogen och sjön hviska i deras öron under de ljusa, soliga dagarne på berg och dal, på fjell och myr, der de sida vid sida gingo fram i lyckliga drömmar tills dagen för skilsmessan, Marjas afresa, var inne.

Han vågade ej tänka på den stunden. Skulle han våga bedja henne stanna kvar? Kunde han hoppas att hon ville detta: öfverge sitt arbete, som hon älskade så högt, öfverge sina framtidsdrömmar, hvilka hon hoppades så mycket af? Nej, nej, han skulle aldrig våga den djerfheten. Han hade ej mod dertill.

Han var för ädel och för oegennyttig och försigtig, för att vilja binda henne, innan hon genom frånvaron pröfvat sina känslor för honom.

Och så fick hon resa utan löfte, utan bindande band, men med hans varma bön, hans fasta hopp om ett återseende.

Och hon for. — Då, liksom när hon kom, stod han der nere på bryggan och såg henne gå ombord, såg ångbåten lägga från land och styra kurs ut i sjön samt snart försvinna i fjerran.

Hvad han då kände glömde han aldrig.

Och nu sitter han som förr i sitt dystra, ensliga hem, ensam som alltid, och stirrar ut öfver hvitkammiga vågor och väntar på våren, väntar på solen, då hans lif, hans lycka och hans ljufva sommarsaga skall komma åter.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

